

er ikke tilstrækkelig kendt med Forholdene ovre i Aarhus til, at kunne udtale mig derom, men jeg gaar ud fra, at Regeringen den Gang har ment, at det var nødvendigt at komme til en Løsning. Det ved jeg imidlertid, at det er nødvendigt at komme til en Løsning her i København, og dette skulde nødvendig være en lille Skueret, som man satte frem for København ved her at ekspropriere, medens man i øvrigt sagde: Nu haster det jo ikke, nu have vi Grundene, og vi kunne bygge paa dem, hvad vi ville. Det haster netop i meget høj Grad, og den Omstændighed, at det haster, er ogsaa medvirkende til, at Københavnerne ville finde sig i, at det, naar det kommer til Stykket, bliver det mindst mulige, naar vi blot faa en Løsning, der i nogen Grad tilfredsstiller. Og hvad ikke Københavns Befolkning føler af Ulemper, det føler Jernbaneadministrationen i saa meget højere Grad. Jeg haaber, at Presset maa være stærkt nok til, at vi ad Aare kunne komme til en begyndende Løsning af dette vigtige Spørgsmaal. Med disse Bemærkninger skal jeg ogsaa tillade mig at anbefale det foreliggende Forslag.

Dinesen: Den Betænkning, som Udvalget har afgivet, og som danner Grundlaget for denne Forhandling, er efter mit Skøn noget mager. Jeg har derfor lyttet til de Udtalelser, der faldt saavel fra den ærede Ordfører som fra det ærede Medlem, der sidst havde Ordet, og som ligeledes er Medlem af Udvalget, fordi jeg ventede af deres Udtalelser at blive noget klogere paa, hvad det drejer sig om, end jeg er bleven efter den foreliggende Betænkning. Der er ganske særlig to Spørgsmaal, jeg ønsker besvarede. Da Udvalget er endt med at indstille, at der kun foretages Ekspropriationer til eventuelle fremtidige Baneanlæg, kunde jeg ønske at faa Oplysning om, dels hvad disse Ekspropriationer, som man nu har begrænset sig til, skulde koste, dels hvad det er, man i det hele taget har tænkt paa i Udvalget med Hensyn til fremtidige Planer.

Hvad det sidste angaar, hedder det i første Stykke af Betænkningen, at medens Lovforslaget har været Genstand for Behandling i Udvalget, „er Tanken om en ret væsentlig Forandring i Grundlaget for de Planer, der i og med Lovforslaget ere forelagte i Folketinget, bragt paa Bane“. Disse Tanker synes jeg dog, vi maaske kunde have faaet noget mere Oplysning om, samtidig med, at der kunde være givet os noget mere Oplysning om den Bekost-

ning, som denne Ekspropriation, man her søger at begrænse det til, vil medføre for os. Jeg hørte vel i Slutningen af den ærede Ordførers Foredrag en lille Antydning om, at det drejede sig om en Bekostning af mellem 1 og 2 Millioner Kr., men den var mig ikke ganske klar.

Jeg kan efter det aldeles overfladiske Skøn, jeg kan danne mig efter, hvad der foreligger, ikke se rettere, end at det er rigtigt, at Udvalget har begrænset sig til det, der her foreslaas. Jeg er endogsaa af den Formening, at selv om man skulde komme til at ekspropriere noget overflødig, kan man let selv ved en saadan overflødig Ekspropriation undgaa større fremtidige Udgifter. Jeg betragter det derfor for en forsigtig Foranstaltning, der er bragt i Forslag, og jeg har da heller ikke til Hensigt at lade være at stemme for det foreliggende Forslag. Nogen Oplysning om den omtrentlige, den skønsmæssige Bekostning derved kunde jeg dog nok have ønsket, at vi vare komne i Besiddelse af.

Hvad det andet angaar, den Tanke, der har været henvendt paa Ændringer i de Planer, der ere forelagte, have vi absolut ikke faaet nogen Oplysning om af de to ærede Talere, hverken af den ærede Ordfører eller af det ærede Medlem for Københavns 10de Valgkreds (J. Jensen). Jeg lægger navnlig Vægt paa, at vi ikke have faaet nogen Oplysning af det ærede Medlem, der sidst havde Ordet. Det ærede Medlems personlige Stilling til Sagen er jo af en saadan Betydning, at han forud for enhver af os andre har Interesse i, at Kendskabet til disse Planer kan brede sig. Jeg har selvfølgelig været blandt dem, der have ment, at det Forslag, der er forelagt af den højtærede Minister for de offentlige Arbejder, har været saa kostbart, at det maatte kræve den allergrundigste Overvejelse, om man ikke kunde komme til mindre kostbare Planer for disse store Anlæg. Jeg har den Opfattelse, at det vil brede sig ud over Landet, at vi i Modstrid med den Tale, der ellers føres om Sparsommelighed, her staa i Begreb med at gaa til Udgifter af et saadant Omfang, at vi let kunne komme til at vige tilbage derfor, selv om de i visse Maader maatte anses for at være af særlig paatrængende Natur. Jeg vil derfor føle mig tiltalt af enhver Bestræbelse, som gaar ud paa at komme til en Ordning af disse Forhold, som er mindre kostbar end den, vi kende af det foreliggende Forslag. Hvad der har slaet mig i dette Forslag, er, at man fastholder et saa kost-